

zien en gesproken, hij zeide, dat hij mij zoo lief had. O dat is mij zoo zwaar te dragen: ik mocht hem niet meer levend terugzien en niet staan aan zijn sterfbed. Dat ik het te boven kwam, dank ik dan ook, naast den goeden God en O. L. Vrouw van Smarten, aan u en den eerw. rector, die mij van den trein haalde en met zooveel tact op den vreeselijken slag voorbereidde. Ja, wat God doet is welgedaan. Help mij door uwe gebeden, dat ik altijd uitter harte bidden kan: Uw wil geschiede.

En dat ik het ook aan mijn kindertjes leere. O, Line, ge moest eens zien, hoe lief uw naamgenootje reeds wordt. Zooals u weet is de schalk den 14^{en} van deze maand drie jaar geworden, toen heb ik hem voor 't eerst zoo'n matrozenpakje aangedaan. 't Staat hem toch zoo gultig, ge zoudt hem stelen! Hij is nu bij de zusters op school, want hij werd ons al te druk. U begrijpt vooral voor mama. Overigens kan zij zich nogal aardig met de kinderen bezighouden, bijzonder met Lucie. En dat is een groot gemak voor me, want ik heb graag dat het kind altijd onder toezicht is. Ik vind n. l. dat Lucie wat erg wijs wordt voor haar leeftijd. Zij is nu vijf jaar, en de zusters zeggen, dat zij al heel aardig leert, maar u moest haar eens hooren! Lief wel, ziet u, en gezeggelijk ook; maar zoo schrikkelijk bij de hand. Daar zal ik u een staaltje van vertellen: Verleden week zei Kee eens tegen haar: als u zoo onophoudelijk praat, Lucie, zal u nooit zuster worden, zoo als tante Caroline." En wat denkt ge, dat zij antwoordde? „Dat wil ik ook niet. Ik word eene deitige dame, zooals grootma; dan behoef ik niets te doen en anderen doen alles, zoo ik het liefst wil." — Wat kinderen toch gauw iets opmerken, hé?

Mama maakt het heel goed; zij is nog al tevreden, wel te verstaan over 't geheel genomen. En wat ik in Kee bezit, neen, dat kan ik u niet zeggen. Want zij staat nu alleen voor alles in de huishouding, dus van den morgen tot den avond in de weer. U begrijpt, dat ik mijn handen vol heb in den winkel, en dat is gelukkig ook, want daar moet het nu van komen. Ik kan mij er best in schikken en heb geen klagen wat het debiet betreft, er gaat al vrij wat om. U moet altijd denken, dat we hier nog pas zeven maanden zijn en zoo goed als onbekend. Ondertusschen merk ik wel, dat mama dat winkelen in het geheel niet bevalt. Zoo nu en dan zinspeelt zij er wel eens op, dat het niet noodig geweest was, als wij wat meer uit den boedel gehouden hadden en er niet zoo'n hoog percent was uitbetaald. Maar ik ben blij, dat wij 't zoo gedaan hebben. Dank het sommetje van u, komen wij er nu toch, terwijl iedereen zooveel mogelijk het zijne heeft, en ik gerust ben. Ik geloof ook stellig, dat Johan-zaliger precies zóó zou gedaan hebben, want hij was eerlijk als goud, anders was het niet zoo ver met ons gekomen.

Nu wil mama, ('t is eigenlijk te mal om te vertellen,) dat Kee toch mij zoo goed als haar aanspreke met „mevrouw;" dat „juffrouw" hindert ma vreeselijk. Doch ik blijf er bij dat iedereen mij eenvoudig juffrouw noemt, de betiteling waarmee u ook in het vervolg uwe brieven aan mij moet adresseeren. Verbeeld u toch hoe kluchtig het zijn zou, als men mij mevrouw bleef noemen, terwijl ik in mijn winkel sta, zoo wel om een strengetje zijde van 3 centen als om een duur dames-handwerk te verkoopen. 't Zou kunnen worden: 2½ lood borduurwol, mevrouw! 't Ware immers om te lachen. Nu en aan lachen doen we vooreerst nog niet! Want soms, Line, o somtijds kan ik het zoo te kwaad krijgen. Karelje begint precies op zijn vaderzaliger te gelijken en als ik hem dan aanzie, dan... ach, ik heb voor mijn kruisbeeld al wat tranen gelaten! Maar ik moet erkennen, dat de goede God mij ook veel vertroost; nooit heb ik gebeden, of ik stond weer opgeruimd klaar voor mijn taak.

Dank den eerw. heer rector nog eens voor het beeld van O. L. Vrouw van Smarten, dat

Zew. mij vereerde. O, Maria is ook zoo goed voor mij. Ma wilde, dat ik het fraaie stuk op onze slaapkamer zoude zetten, maar ik heb het eene plaats gegeven op de bovenvoorkamer, het *salon*, zooals ma, nog altijd even deitig, het eenvoudig vertrek noemt.

Op dezen dag dan nogmaals mijn dank aan de eerwaarde Moeder, mijn goede soeur Agnes, en aan zuster Clara en aan u, lieve Gabrielle. Vele groeten van mama en de kinderen, en vooral ook van Keetje. Bid voor ons, waarde zuster, wij hebben het zoo noodig! En nu, na herhaalden en hartelijken groet, als altijd, Uw liefhebbende zuster,

ANNA.

P.S. Dat 's waar ook, ik zou nog vergeten u te melden, dat mama mij gisteren zeide: „ik heb plan, dezer dagen een bezoek van dankbaarheid te brengen aan Caroline."

IN DE DORPSSCHOOL.

Blijgeestigheid en opgeruimdheid schijnen uit het schoollokaal, dat de gravure met onderstaand onderschrift ons te zien geeft, geheel gebannen. Of dit aan den meester moet geweten worden, die met ijeren gestrengheid de tucht handhaaft en het minste vergrijp daartegen op voorbeeldige wijze straft, dan wel toe te schrijven is aan den weergaloosen ijver dezer leerlingen om hun taalles straks op hun duimpje te kennen, willen wij niet uitmaken. Genoeg, het zijn allemaal stroeve en strakke gezichten, die wij zien, geen enkel door een ondeugend rimpeltje of een schalken glimlach geplooid. Geen enkel gezicht ook vertoont een uitdrukking van geestigheid of schranderheid; op de meeste staat veeleer stompzinnigheid en botheid te lezen. Maar ook hier kan de schijn bedriegen; straks zullen zij misschien op zeer bevredigende wijze hun les opzeggen, en zeer zeker na schooltijd stoeien en springen trots den beste, het oog schitteren, de mond zich plooiën tot een gullen en luidruchtigen lach.

Dat de meeste leerlingen met tweeën uit een boek leeren, schijnt hier geen inconvenienten op te leveren, maar in het algemeen zal dit de goede orde en rust niet bevorderlijk zijn en ook het onderwijs zelf niet ten goede komen. Men houde echter bij dit alles in het oog, dat we hier in een dorpsschool zijn en de eischen dus niet zoo hoog gesteld mogen worden.

GEVECHT MET EEN NEUSHOORN.

Het minder aangenaam avontuur, hier door den kunstenaar in beeld gebracht, werd door een welbekend reiziger, wien het overkwam, volgenderwijze verteld:

„Eens dat ik van een olifantenjacht terugkeerde, bemerkte ik een grooten rhinoceros. Ik bereed op dat oogenblik een uitstekend jachtpaard; maar ik had tot stelregel nooit te paard een neushoorn aan te vallen. Ditmaal echter besloot ik hem te schieten. Spoedig was ik hem op zij gekomen en loste een kogel op het ontzaglijke dier, zonder het echter doodelijk te wonden. In plaats van neer te storten, viel hij op mij aan. Mijn paard scheen plotseling als van schrik verstijfd. De neushoorn stiet met een ruk opwaarts zijn hoorn met zulk een kracht in het lichaam van het paard dat hij aan den anderen kant van het zaal uitkwam, waar ik de scherpe punt tegen mijn been voelde. De hevigheid van den schok was zoo verschrikkelijk, dat het paard er geheel door onderstboven geworpen werd en mij zwaar op den grond wierp. Maar, vreemd genoeg, scheen de neushoorn met die wraakneming bevredigd en verliet op een drafje het tooneel van den strijd. Dol van woede snelde ik naar mijn gezelschap, die achter mij aan kwam rijden, en hem half van het paard trekkende, sprong ik in het zaal, en zonder boed en het gezicht stroomend van bloed, zat ik weldra het dier na en had spoedig de voldoening het levenloos voor mijn voeten uit te strekken."

HET HOOG NUMMER.

EEN SPOORWEG-EPISEDE.

Heeft een spoorwegmaatschappij oude, uitgediende personenwagens met lage nummers, dan meent elke passagier verplicht te zijn, over de slaperige directie en „dit ongehoorde schandaal" de fielen van zijn toorn uit te storten. Zijn daarentegen nieuwe waggons van goedsluierende portieren, gasverlichting, waterstoven en verdere gemakken voorzien, dan zijn de heeren reizigers nog niet ten volle bevredigd, want men scheldt dapper op de verbazende hoge wagnummers, en verklaart „in gemeede," dat men een mnemotechnicus moet zijn om bij een eventueel bezoek aan de stationsrestauratie dat nummer te onthouden, wat toch, om bij een langen koeriertrein spoedig zijn coupé terug te vinden, dringend noodzakelijk is.

In coupé D waggon no. 1492 sneltrein 255 van Munchen naar Weenen wordt dit thema tot in de kleinste bijzonderheden bedisseld, sedert een zwaarlijvige Zwaab drie reizigers in papier, katoen en sigaren te Munchen de eer van zijn gezelschap geschonken heeft. Wel zijn de handelsreizigers, die, het spreekt vanzelf, bereide lui zijn, van meening, dat de zaak toch niet zóó gevaarlijk is, en dat hij, die veel reist, den slag om het nummer van zijn coupé te onthouden, spoedig beet heeft. Maar de Zwaab van de Wurtembergsche grens staat nog op te grooten afstand van de beschaving, die het steeds veldwinnend spoorwegverkeer de maatschappij bezorgd heeft. Hij reist bovendien zoo goed als nooit en verwenscht de hoge nummers van de waggons plus de heele mnemotechniek naar de maan. Wanneer hij niet wegens een flinke erfenis naar de keizerstad aan den Donau moest, had geen sterveling ter wereld hem ooit naar dezen eindpaal der wereld gebracht. En dan nog dat aandringen van den notaris uit Weenen, zoodat hij op den koop toe van den duren sneltrein gebruik moest maken — 't was waarsachtig om uit zijn vel te springen, zoo hem aan het einde van deze twaalfuursche martellie geen mooi erfpactje beidde.

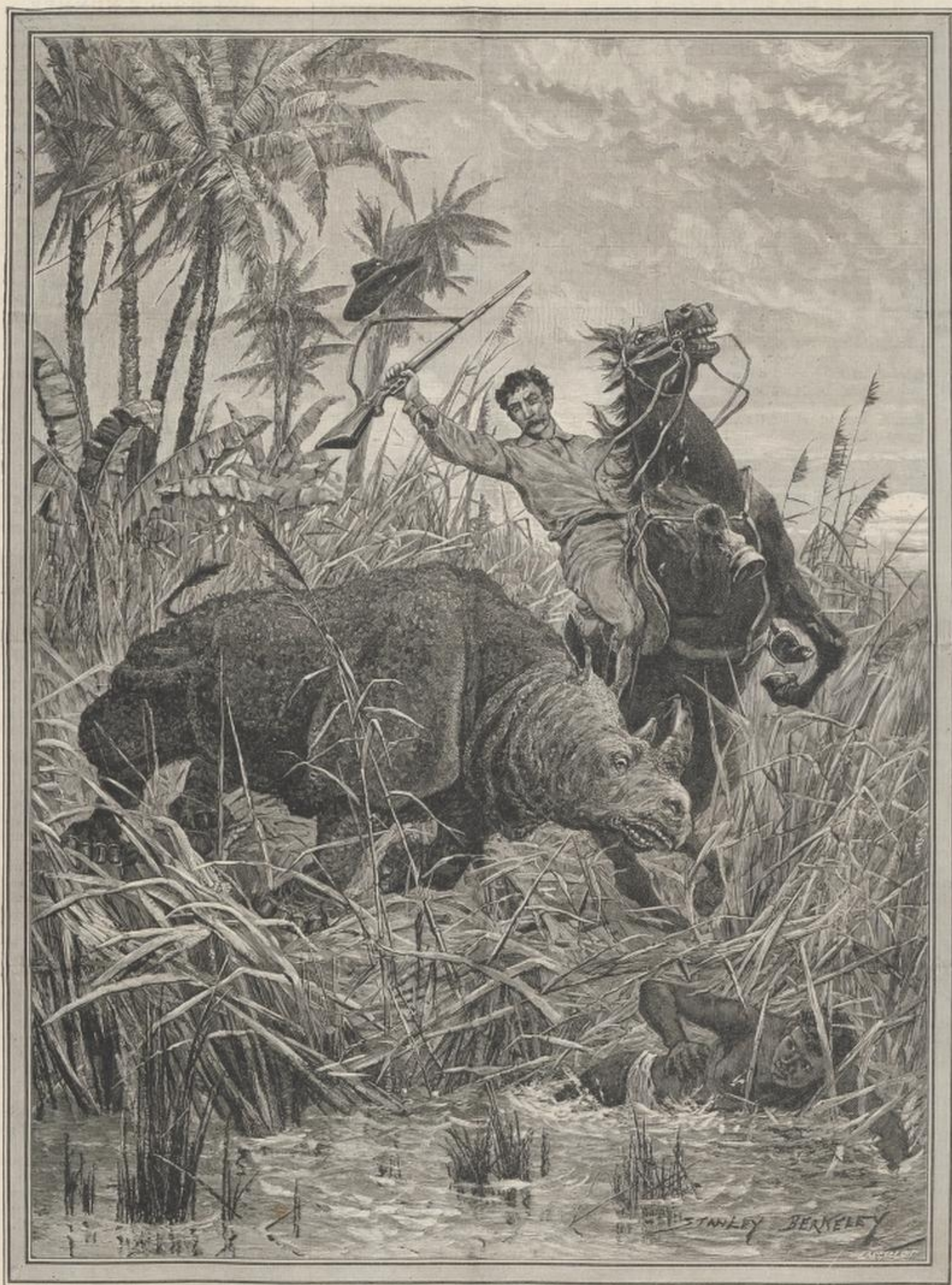
Reeds een kwartier nadat de trein zich in beweging heeft gezet, bespeurt de heer Damper een geweldige krieuweling in zijn maag en een hevige *Schmuck* naar zuurkool en worst komt bij hem op. De heeren van papier, katoen en sigaren konden den heer Damper althans dezen troost schenken, dat den reizigers te Rosenheim een kleine vijf minuten tijd werd gelaten om zich te approviandeeren. Het was in alle geval een troost, al was het maar een schrale, in het oog des heeren Damper.

Maar vijf minuten en dan zulk een hoog wagnummer! De heer Damper doet zijn oogen dicht, om zich dat hatelijk getal 1492 vaster in het geheugen te knooien, maar als de heer in papier er hem naar vraagt, is hij het altijd kwijt. De arme Zwaab transpireert geweldig van inspanning en van angst — God weet, hoe het hem te Rosenheim vergaan zal. Maar er uit moet hij, worst moet hij hebben, zijn oproerige maag is niet langer te be-toomen.

Een ster van hoop flonkert ten laatste aan den wolkenloozen hemel van Opper-Beieren. De reiziger in katoen herinnert zich dat er in het jaar 1492 ergens iets van belang gebeurd is — maar wat? De dertigjarige oorlog was het niet, evenmin de stichting van Carthago door de Spartanen of de val van het West-Romeinsche rijk — maar iets was er toen gebeurd, dat stond als een paal boven water.

De vier reizigers deden hun best, uit hun historische herinneringen op te diepen, wat er toch wel in het jaar 1492 mocht gebeurd zijn. „Gevonden!" riep de man der sigaren. Verbaasd staren de anderen dit monster van geleerdheid aan, als had hij een allergevuldigste ontdekking gedaan.

Waarachtig, de man had een ontdekking gedaan. — „Het getal hangt met de ontdekking

GEVECHT MET EEN NEUSHOORN, NAAR DE TEEKENING VAN STANLEY BERKELEY.